

23

Moses ser hvordan Gud hjælper

Skriftsteder: 2 Mos. 4, 1–13, 27–31; 5; 6, 1–13; 7, 1–13.

Hjælp til studiet: Patriarker og Profeter, s. 127–132; Fra Bibelens Skatkammer, bind 2, s. 99–105.

Lektiens hovedtanke: Gud hjælper os med det vanskelige, når vi beder ham om det.

Særlig for forældre

Denne lektie viser på en udmærket måde, at uanset hvor vanskelig en opgave barnet har, vil Gud være med og hjælpe.

Speciel sang: Om børnevennen Jesus.

Søndag: Giv dit barn en opgave, der betyder en virkelig udfordring for det. Lad barnet gøre så meget som muligt uden hjælp. (Det vil sikkert også sætte mors tålmodighed på prøve!)

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Mandag: Lad om muligt barnet lave små mursten af ler. Hjælp det til at finde ud af, at Israels børn måtte gøre deres arbejde meget nøjagtigt, hvis murstenene skulle kunne bruges. Gud ønsker også, at vi gør vort allerbedste.

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Tirsdag: Hjælp barnet til at besejre „jeg kan ikke“-vanen ved at ophænge en særlig tavle. Giv en stjerne for hver gang, det gør sine pligter omhyggeligt. Væn barnet til at sige: „Jeg skal prøve!“ i stedet for „jeg kan ikke!“

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Onsdag: Lav et optrin, hvor Moses og Aron mødes.

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Torsdag: De fleste børn kommer med undskyldninger, når der er et eller andet, de ikke vil. Læs 2 Mos. 3, 11. 13; 4, 1. 10. 13 for dit barn og hjælp det til at forstå, at Moses nærede mistillid til Gud. Når Gud beder os om at gøre noget, giver han os også evner til at udføre det.

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Fredag: Tal om hvilke ord Gud ønsker, at vi skal bruge. Hjælp barnet til at indse, at det ikke altid er det bedste at efterligne, hvad vi hører af vore venner. Vi er også ansvarlige over for Gud for vore ord. (Se Matt. 12, 36).

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Læs beretningen igen: 2 Mos. 4, 1–23.

Udenadsvers: „Jeg vil være med din mund, og lære dig, hvad du skal sige!“ 2 Mos. 4, 12.

Lektien

John sad så stille som en mus. Han tænkte — tænkte på den historie, mor netop havde læst for ham. Det var en historie om en tapper lille dreng, der ikke ville sige en usandhed.

„Mor, Tom var meget tapper, var han ikke også?“

„Ja, John,“ sagde mor, „Tom var tapper. Jeg håber, at du altid vil være lige så tapper.“

John så på mor, og derefter ned på sine brune sko. Han vidste, at somme tider var han ikke særlig tapper. Pludselig så han op og sagde: „Mor, jeg vil være tapper ligesom Tom. Det er jeg allerede ved at blive.“

Mor trykkede John ind til sig. „Det var min store dreng,“ sagde hun.

Samme eftermiddag gik mor og John til tandlægen. John græd ikke, som han havde gjort sidste gang. Ikke engang da det gjorde ondt. Da de var færdige hos tandlægen, gik John og mor ud til bilen.

„Jeg er stolt af min store tapre dreng,“ sagde mor.

John sendte mor et stort smil. „Jeg bad Jesus hjælpe mig med at være tapper. Og det gjorde han!“

Der var engang, hvor Moses ikke var særlig tapper. Kan du huske den gang, han stod ved busken, som ikke ville brænde op? Og husker du, at Gud sagde til Moses, at han ville have ham til at gå til Ægypten og føre Israels børn ud fra dette land? Da var Moses bange. Han sagde oven i købet til Gud: „Jeg kan ikke!“ Han kom med alle slags undskyldninger. Men Gud befalede ham at gå. Så begyndte Moses at gå til Ægypten.

Moses havde ikke set sin broder Aron i fyrré år. Sikken en masse de to havde at tale sammen om! Moses fortalte Aron alt, hvad Gud havde sagt til ham ved den brændende busk. De var begge sikre på, at Gud havde kaldt dem til at gøre en stor gerning for ham. De kunne ikke gøre andet end adlyde, og så fulgtes de ad til Ægypten.

De skulle gå til kong Farao og bede ham lade Israels børn rejse ud af Ægypten. Men Moses kunne ikke lide at gå – slet ikke. Han var bange. Men Gud havde sagt, at han ville hjælpe ham. De to brødre gik så op til Farao og bad ham om at lade Israels børn rejse ud for at tilbede deres Gud.

Israels børn var slaver for ægypterne og måtte arbejde meget hårdt. Farao blev vred over at tænke på, at de bad om at måtte forlade deres arbejde for at tilbede Gud. Han sagde: „Jeg vil ikke lade folket rejse!”

Så sagde Farao til de mænd, som havde opsyn med slaverne, at nu skulle israelitterne selv finde halm. Det var nemlig sådan, at israelitterne lavede mursten til at bygge huse med. De skulle bruge halm, når de lavede de mursten. Og den måtte de nu selv finde! Men det var ikke det hele. De skulle stadig lave lige så mange mursten som før. Det blev langt mere besværligt. Derfor beklagede Israels børn sig over for Moses og Aron, at de havde gjort folkets arbejde hårdere.

Moses og Aron gik igen til Farao. Og så viste de Farao noget meget mærkeligt. Gud havde fortalt dem, hvad de skulle gøre.

Da Farao igen sagde, at han ikke ville lade folket rejse, kastede Aron sin stav (en slags spadserestok) på gulvet foran kongen. Ved du så, hvad der skete? Gud fik den stok til at blive en slange!

Så kaldte Farao på sine vismænd. De kastede også deres stave på gulvet. Satan fik dem til at se ud som slanger. Men de var det jo ikke i virkeligheden. Så åd Arons slange alle vismændenes stave. Men Farao holdt stadig på sit. Han ville ikke lade folket rejse.

Jeg ved, at Gud var med Moses og Aron, da de gik til slottet. Vi skal huske, at Moses var bange, fordi han næsten havde glemt at tale ægyptisk. Men han havde lært at stole på Gud. Gud havde givet ham et løfte. Han havde sagt til Moses: „Jeg vil være med din mund og lære dig, hvad du skal sige!” 2 Mos. 4, 12.

Gud giver også dig og mig dette løfte. Ville det ikke være dejligt, hvis de eneste ord, vi sagde, var ord, som Gud havde lært os? Sådan kan det blive, hvis vi vil lytte til Guds ord.

